

Efter min mening kan man drage den konklusion af den nævnte besvarelse, at offentlighedsloven på dette område indebærer en hensyntagen både til offentlighedens adgang til at følge med i, hvad der sker i den offentlige forvaltning, og til offentligt ansattes privatliv m.v. og til myndighedernes personalepolitik.

Spørgeren er inde på, om man bør ændre offentlighedsloven, således at den, der anmoder om aktindsigt i personalesager, skal påvise en »rimelig retlig interesse«. En sådan ændring vil imidlertid bryde med et af de grundprincipper, som offentlighedsloven bygger på. Jeg kan her henvise til Betænkning 857/1978 om Offentlighedslovens Revision, side 129, hvor der bl.a. anføres følgende:

»Der kan . . . navnlig være anledning til at understrege, at loven ikke alene tilsigter at indgå som et led i det system af retssikkerhedsgarantier, der omgærdet beslutningsprocessen i den offentlige forvaltning her i landet, men til lige har det videre sigte at give pressen og andre nyhedsformidlende institutioner et bedre grundlag for udøvelsen af den almindelige informationsvirksomhed i form af en løbende orientering af offentligheden om den offentlige forvaltnings virksomhed.

Udvalget kan på denne baggrund tiltræde, at offentlighedsloven ikke indeholder særlige formkrav med hensyn til en begæring, eller kræver at den, der begærer aktindsigt, kan godtgøre en særlig interesse heri. Udvalget forudsætter dog, at klare tilfælde af misbrug som hidtil vil kunne imødegås også uden udtrykkelig hjemmel i kraft af retsordenens almindelige regler, jfr. ovenfor side 118.«

På side 118 i betænkningen er der bl.a. anført følgende:

»Efter loven [offentlighedsloven af 1970] kan der heller ikke stilles krav med hensyn til begrundelsen for begæringen om aktindsigt. I kommissionsudkastets § 1 var det derimod bestemt, at en begæring kunne afslås, hvis det var åbenbart, at den pågældende ikke havde nogen rimelig interesse i, at den blev efterkommet, jf. herved betænkningen side 61 [betænkning nr. 325/1963 om offentlighed i forvaltningen], hvor det anføres, at denne bestemmelses formål var at udelukke »notoriske kvævulanter« fra at besvære myndighederne med at begære oplysninger om sager, i hvilke det er åbenbart, at de ikke har nogen rimelig interesse. Denne adgang til at meddele afslag blev imidlertid udeladt af regeringsforslaget under henvisning

til, at den næppe ville have nogen større praktisk betydning og i øvrigt syntes vanskeligt at administrere, jf. F.T. 1969-70 tillæg A, sp. 587. Uanset dette kan det dog formentlig efter omstændighederne ikke anses for udelukket at afvise begæringer, der klart ikke tjener noget rimeligt formål – navnlig hvor den pågældende gentagne gange har haft lejlighed til at gøre sig bekendt med akterne og alene fremsætter nye begæringer om aktindsigt i chikanøst øjemed . . .«

Med den beskrivelse og afklaring af retstilstanden, der er givet i det ovenfor nævnte svar, er det min umiddelbare opfattelse, at der ikke er noget særligt behov for at ændre reglerne om aktindsigt i offentlighedsloven for denne type sager, f.eks. således at offentligt ansattes personalesager generelt undtages fra aktindsigt. Jeg er dog selvfølgelig indstillet på at drøfte spørgsmålet f.eks. med Folketingets Retsudvalg.

Spm. nr. S 1568

Til socialministeren (27/2 97) af:

Kim Andersen (V):

»Mener ministeren, det er hensigtsmæssigt at placere et behandlingshjem for tidligere narkomaner i mindre landsbysamfund, hvor projektet møder stor lokal modstand, hvad er ifølge ministeren den ideelle placering af behandlingshjem for tidligere narkomaner, og vil ministeren endvidere oplyse, hvilke faglige forudsætninger, der kræves af medarbejdere på en institution, der behandler stofmisbrugere efter Phøenix-house modellen?«

Begrundelse

Til belysning af spørgsmålet henvises til artikel »Narkohjem i Oldrup skal fortsat forhindres« i Århus Stiftstidende af 26. februar 1997.

Svar (6/3 97)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Der har i de senere år været flere eksempler på vanskeligheder ved at placere tilbud til stofmisbrugere rundt i landet på grund af modstand fra lokalbefolkningen. Dette gælder både tilbud til